

ságrendjéről, a felsőbb vezetők és a dolgozók közötti illetmény-„olló” helyzetéről, a nyereséget képező ágazatok és a befizetések arányáról, és többek között arról, hogy kevés tapasztalt szakember jutott a megfelelő döntési szintekre. Az előadó a kérdések megválaszolásakor amegnyugtatóan reflektált arról az állásfoglalásról is, amely az erdő elidegeníthetlenségére is vonatkoztatható.

A második napirendben az elnök tájékoztatást adott az új Erdő tv. indoklásá-

ról, a 2008-as év rendezvényeiről, az erdőmérnökképzés 200 éves ünnepi eseményéről. A tagság nevében gratulált tisztelet diplomásaink: Halász Aladár, dr. Tóth Béla vas- és Lutonszky Zoltán gyémánt okleveles szeniorainknak. Vázolta továbbá a 2009 tervezett programot, kérve a tagságot, hogy további javaslataikat köszönettel fogadja. Majd felhívta a figyelmet, hogy a szenior tagság a közel-múltban sok kollégát veszített és bővítése aktuális, amelyre irányulóan ajánlásokat, jelentkezéseket kér.

Végezetül Tokodi Mihály saját költeménye és Kertész József kollégánk aktuális vers tolmácsolásával közösen köszöntötték: Csobánci Erzsébet, Lutonszky Zoltán és dr. Ghimesy László 80 éves, dr. Szász Tibor 85 éves „korosztályos” kollégáinkat, amely után az elnök, megköszönve a közreműködéseket, kellemes ünnepek és élmények, gondtalanabb új év kívánsággal az ülést bezárta.

Dr. S. Nagy László,
elnök

Kiss Gyula György (1921–2008) Rendhagyó nekrológ

Az utóbbi időben mintha felgyorsult volna az Idő kereke. Megint egy jó barát, egykori évfolyamtársunk, Kiss Gyula vasdiplomás erdőmérnök 2008. október 29-én, élete 88. évében elszóltatott közülünk.

1921. február 19-én Aradon született. Az elemi iskolát Földékon, a gimnáziumot Makón végezte el. Erdőmérnöki oklevelét 1943. október 23-án Sopronban szerezte meg. Ezt követően többünkkel együtt Kárpátaljáról kért beosztást. Őt a rahói, engem az ungvári erdőigazgatósághoz neveztek ki, segéderdőmérnöknek. Gyuszi már 1944. január 2-án jelentkezett Rahón szolgálatra. Ott Máramaroszigetre, a magasépítési osztályhoz osztották be.

1944. október 15-én az akkor már máramaroszigeti erdőigazgatóságot hadparancsra ki kellett üríteni, az erdészeti személyzetnek menekülnie kellett. Nekünk Ungvárról csak egy héttel később, október 22-én kellett menekülnünk. Alighogy hazaértünk, majdnem egy időben, én november 5-én, Gyuszi november 7-én, megkaptuk katonai behívónkat. Akkoriban már az egész országban, Budapesten különösen nagy felfordulás volt, ezért több napra telt, amíg egymástól függetlenül Győrújfaluban megtaláltuk a honvédségi emlékosztó által Budapestben részünkre kijelölt győri III. önálló utász zászlóalj. Onnan mindkettőnket Kisbodákra, az utász kiképző táborba vezényelték. November 16-án jelentkezünk a kisbodaki táborban. Mindkettőnk ugyanabba a századba osztottak be és ugyanabban a barakkban helyeztek el. Ettől kezdve sorsunk szorosan összekapcsolódott. Így sok megpróbáltatás közepette, hazánktól távol, együtt jártuk végig a második világháború kiképző táborait, a háború végét követően pedig az angol zóna fogolytáborait. Ez a majdnem két év mindkettőnk életútjának része, ezért Kiss Gyula barátunk emlékét idézve erről is illendő megemlékeznünk.

A kisbodaki táborban rendszeres vízi képzéssel, ladikjárással, evezéssel, csáklázással, hadihíd-, pontonhídépítéssel teltek a nap-

jaink. December 11-én Kisbodakról Halásziába, a 2. utász kiképző ezredhez vezényelték át azért, hogy onnan további kiképzés céljából Németországba vigyenek bennünket. Ott is mindkettőnk a 2. századba osztottak be, és rajunkat parasztházaknál helyeztek el.

December 30-án hajnalban útnak indítottak bennünket Németországba. Dél tájban Hegyeshalom mellett, Nickelsdorfnál átléptük a magyar határt. Másnap, Szilveszter napján hét és félórás, ellenszélben, havazásban megtett 30 km-es gyalogmenettel Bruckba értünk. Az ezeréves magyar határt is átléptük. Bruckban egy napi pihenő után Bécset délről megkerülve 8 napon át naponta átlag 30 km-es gyalogmenettel, a Dunán Tulln-nál átkelve, Hollabrunnban bevagonírozott bennünket, és Linz-Passau-Nürnberg-Erfurt-Hannover-Münster útvonalon 1945. január 16-án a Weser melletti Nienburgba érkezünk.

Két hónapig voltunk Nienburgban. Ez idő alatt körülöttünk minden várost tönkrebombáztak. Csodálatosképpen Nienburg ebből még kimaradt. Március 16-án megint bevagonírozott és útnak indítottak bennünket, tovább északra, Dániába. Nem tudhattuk, hogy ennek mi a célja, de vittek bennünket egyre távolabb az otthonunktól. Ahogy Nienburgot elhagytuk, másnap reggel a hírekből tudtuk meg, hogy az elmúlt éjszaka folyamán Nienburgot nagy bombatámadás érte, azt a lakanyát is, amelyben el voltunk helyezve, teljesen szétbombázták. Csodálatos véletlennek, illetve Isten kegyelmének köszönhetjük, hogy mi ettől megmenekültünk.

Aztán Hamburgon, majd Schleswig-Holsteinben végig utazva március 21-én a Jütland-félsziget nyugati oldalán, Esbjergnél még északra, az Ölgod nevű kis városhoz érkezünk. Ott a vagonból kiszállítottak, és a város nagy tornacsarnokában helyeztek el valamennyiünket, Gyuszival együtt. Itt más dolgunk nem volt, csak a vasútvonalra kellett vigyáznunk, hogy a német szállítmányokat a dánok a vasút felrobbantásával ne akadályozzák. Mi az Ölgod-i vasútállomáson őrségekben álltunk, de inkább a dánoknak segítgettünk, hogy csak robbantsanak. Németül jól megértettük egymást, így az őrségekben jól összeharagultunk velük, tudomásul vettük, hogy mi magyarok vagyunk, s a németekhez semmi közünk nincsen. Így a jó barátság jegyében hamarosan minden jóval elláttak bennünket. Olcsón vehettünk tejet, tejszínt, habot, finom süteményeket. Olyan jól él-

tünk, hogy hamarosan mindannyian meg is híztunk.

Április 16-án megint útnak indítottak bennünket. Ölgodból áthelyeztek a félsziget keleti oldalán levő, Vedstedt nevű kis faluba. Ott a falu iskolájában helyeztek el bennünket. Ott is nagyon kedves emberekkel találkoztunk, jól megértettük és megszerettük egymást. Ennek az átköltözésnek sem tudtuk, nem értettük a célját.

Csak 10 napig voltunk ott, s április 25-én – szintén ismeretlen okból – megint át kellett települnünk egy másik, Vilstrup nevű faluba. Ott egy nagy gazdánál, a gazdasági épület padlás-terében három, villanyvilágítással felszerelt kis szobában helyezkedtünk el. Házigazdánk annyira megkedvelt, hogy mindennap finom

Új belépők

Egyéni tagok: Dr. Riedl Rita egyéb felsőfok, Horváth Anna Sarolta tanuló, Hargita Gábor egyéb felsőfok; **Győr Magánerdő Helyi Csoport:** Odonics Tamara egyéb felsőfok, Martos Ákos erdésztechnikus, Győri Róbert erdésztechnikus; **Nagykanizsai Helyi Csoport:** Fűr Tamás erdőmérnök, Fűrné Kinsztler Rita egyéb felsőfok, Paragi Gábor erdésztechnikus; **Visegrádi Helyi Csoport:** Tóth Péter erdésztechnikus; **Egri Helyi Csoport:** Majzik Gábor erdésztechnikus; **Veszprém FVM Helyi Csoport:** Reziné Matyasovszky Mónika egyéb felsőfok; **Bp. ÁESZ:** Katona Tibor erdésztechnikus, Burzi Attila erdésztechnikus; **Baranya megyei Helyi Csoport:** Boros Annamária egyetemi hallgató, Molnár László erdésztechnikus; **Sárospataki Helyi Csoport:** Boda Ferenc erdésztechnikus; **Kecskeméti Helyi Csoport:** Kiss Rezső László erdésztechnikus; **Szombathelyi Helyi Csoport:** Gangó Csaba erdőmérnök; **Bajai Helyi Csoport:** Nercs Éva egyéb középfok, Lakics József erdésztechnikus, Kántor Gábor erdésztechnikus

reggelivel vendéglelt meg bennünket. Itt a dánok már a háború végét és az angolok jövőtét várták, nekünk pedig – neveléses módon – lövészárkokat kellett ásunk a közeledő angolok ellen.

A dánok várakozása beteljesedett. Május 4-én Lindemann, a dániai és az északnémetországi német csapatok főparancsnoka kapitulált. Ezzel Dánia számára a háború véget ért. Május 5-ét nemzeti ünneppé nyilvánították. Az egész ország ünnepelt. Olyan felszabadult ünnepelést, zászlódsít nálunk még március 15-én sem láthattunk. Minden ház udvarán a zászlórúdon, de még a manzárdszoba ablakában is mindenütt lobogott a piros, fehér keresztet dán zászló.

Az ünnep után házigazdánk finoman közölte velünk, hogy megszerettek, s örülnek, hogy megismertek bennünket, de most már indulhatunk hazafelé. Búcsúzáskor azonban úrravalóul még egy nagy tábla szalonnával leptek meg bennünket.

Így aztán május 8-án hajnalban Vilstrupból, Kánaán földjéről, elindultunk a fogolytáborokba. Négy napba tellett, amíg kínkeserves gyalogmenettel kiértünk a dán határhoz vezető Haderslev-Flensburg-i főútra. Ott azonban belekeveredtünk a Dániából távozó tömeg ijesztő forgatagába, amely a határ felé hömpölygött. A határon az angol határőrök a puskákat, kerékpárokat, s egyebeket elszedték tőlünk, de végül is átjutottunk a határon.

Innen még 14 napig bolyongtunk Schleswig-Holsteinen keresztül, míg végül május 26-án Tønning-félszigeten a Katingsiel-i óriási fogolytáborba érkeztünk. A hírek szerint az összes nemzetiségi és Wehrmacht foglyot itt gyűjtötték össze. Azt hittük, hogy itt fogságunk végleges állomáshelyére érkeztünk. Csalódtunk azonban, mert már másnap, május 27-én tovább kellett mennünk az Eider folyó partján levő Olversumba, ahol furcsa, 3,5-4 méter magas, 10 személyes repülőgép-sátrakban helyeztek el bennünket, közvetlenül az Eider partján. Majdnem egy hónapig voltunk ott. Jól éreztük magunkat, semmi dolgunk nem volt, fürdöttünk a folyóban, és napoztunk egész nap.

Június 24-én aztán fel kellett szednünk a sátrakat, komppal átkeltünk az Eideren, és a folyótól kb 2 km-re a Nesserdeich nevű helységbe vezényelték bennünket. Ott három hatalmas csűrben helyezték el az egész zászlóalj-t. Törekés szalmán feküdtünk, a csűrök teteje lyukas volt, gyakran esett az eső, ilyenkor teljesen átáztunk. Semmi dolgunk nem volt, tétlenkedtünk és éhezünk. Két hónapig voltunk itt. Szörnyű hely volt.

Teltek-múltak a hetek-hónapok. Állandóan az foglalkoztatott bennünket, hogy mikor lesz már a vándorlásnak vége, mikor mehetünk már haza? Dániai szálláshelyeinken hallgattuk az angol rádiót. Mindenféle hír jött, csak arról nem esett szó, hogy mikor mehetünk haza. Azt reméltük, hogy talán a Potsdam-i hármas konferencián rólunk is döntenek majd. Július 18-án véget ért a konferencia, megállapodtak Németország területi felosztásában, de a mi sorsunkról nem esett szó. Mi lesz velünk? Mikor mehetünk már haza? Ez a gondolat foglalkoztatott bennünket állandóan.

Augusztus végén jött a hír, hogy október 1-jeig Schleswig-Holsteint ki kell üríteni, át kell települnünk Westpháliába. Szeptember 2-án

Nesserdeichben be is vagonírozunk, s elindultunk új táborhelyünk felé. Átkeltünk a Kiel-i Vilmos császár csatornán, aztán Hamburg-Hannover-Bielefelden át szeptember 4-én az Eselheide-i fogolytáborhoz érkeztünk. Háromsoros szögesdrótkerítés és 40-50 méterenként figyelő állványok látványa fogadott bennünket. A táborban pedig motozással kezdődött a fogadás. Mindenünket ki kellett csomagolnunk, s az angol örök kést, pénzt, órát, minden egyebet elszedtek tőlünk. A motozás után felhívták a figyelmünket arra, hogy a drótkerítéshez ne menjünk közel, mert az örök figyelmeztetés nélkül ránk lőnek. Aztán elvittek a szálláshelyünkre, ajtó és ablak nélküli, csupa szemét barakkokba, ahol újabb meglepetésként poloskák fogadtak bennünket. Borzalmas undor vett erőt rajtunk. Valósággal megbénultunk az undortól, semmihez sem tudunk kezdeni. Aztán géppisztolyos örök kíséretével favágásra és egyéb mocskos munkára vezényelték ki, de az induláskor, aztán a terepen is többször, s a táborba visszaérkezéskor is megszállaltak bennünket. Szörnyű lélekölő volt az a két hét, amit ott el kellett töltenünk.

Szeptember 17-én végre megint bevagonírozunk bennünket, s aznap este már a holland határ közelében levő Borghorstba érkeztünk. Ott egész más világ fogadott bennünket. Egy szövőgyár nagy raktárhelyiségében, kétszemélyes, emeletes ágyakban helyezték el az egész zászlóaljat. A mi századunkat másnap innen kiköltöztették egy nagy garázsba. Megszabadultunk az előző napi tömegszállástól. Itt is kétszemélyes, emeletes ágyaink voltak és szalmazsákon alhattunk. Ez már valóságos Kánaán volt az utóbbi hetek borzalmához képest. Itt már teljesen szabadon mozoghattunk, kíséret és számlálás nélkül bármikor bemehettünk a városba is.

Szeptember 23-án azt is felajánlották, hogy ha kedvünk van, a környékbeli parasztgazdáknál munkát is vállalhatunk. Mi már 24-én a várostól kb 3 km-re levő birtokon munkába is álltunk. Naponta oda-vissza 6 km-t kellett gyalogolnunk, de megéte, mert nagyon jó helyünk volt. Mindennap bőséges reggelit, ebédet, uzsonnát és vacsorát is kaptunk.

Kezdetben komposzt-dombot forgattunk, aztán dohányt szedtünk és fűztünk fonálra. Igazán jó helyünk volt, mert németül is tanulunk, és rádióhíreket is hallgathattunk. Október 14-én megkezdődött a krumpliszedés. Gép után gereblyével kellett a krumplit összegyűjteni, hogy az asszonyok felszedhessék. Alig egy héttel később jött a répaszedés. Mind-egyik nagyon nehéz munka volt, megállni sem lehetett. A répaszedéskor még az eső is esett, így esőben, a sarat taposva kellett kiszednünk a répát a földből.

Október 23-án jött a hír, hogy megint át kell települnünk egy másik táborba, megint drót mögé. E hír hallatára olyan lett a század, mint egy megzavart méhkas, mindenki a szokás gondolatával kezdett foglalkozni. Nem akartunk drót mögé kerülni, haza akartunk menni. Sokan el is váltak tőlünk, a maguk útját választották. Korábban, már a Schleswig-Holstein-i vándorlás idején többen megszöktek, mi is kezdtünk a szokás gondolatával foglalkozni. Ehhez azonban mindenekelőtt civilruhára lett volna szükségünk.

November 2-án reggel, akik még Borghorstban voltunk, sorakoztattak bennünket, kivonultunk a vasútállomásra, onnan teherautókkal, indultunk útnak. Tönkrebombázott városok (Münster Duisburg stb.) egész sorozatán mentünk keresztül, s estére megérkeztünk Lintorf Camp-be. Ott csak egysoros drótkerítés volt, kevésbé ijesztő, mint az Eselheide-i.

A tábor 4 szobás 80 személyes barakkokból állt. Bennünket egy táborszéli barakkban helyeztek el. Tizenhatan voltunk a szobánkban. Ezzel a 16-os csapattal jártuk végig a Schleswig-Holstein-i fogolytáborokat, s ez idő alatt valóságos családdá kovácsolódtunk össze.

Az elhelyezkedés után itt is munkára kellett mennünk, természetesen Eselheidéhez hasonlóan itt is fegyveres kísérettel és állandó létszámmellenőrzéssel. Eleinte szoba sem jöhetett, hogy a városba kimehessünk. Később aztán lehetővé tették, hogy a hétvégeken, szombaton és vasárnap kimenőkarttyával kimenjünk a városba. A kimenőkarttyát azonban legkésőbb vasárnap este le kellett adni az őrségnek, így ellenőrizték, hogy minden engedélyes visszatért-e a táborba. Később azt is megengedték, hogy levelet írjunk a családunknak, vagy a Vöröskereszt útján levélben érdeklődjünk szeretteink holté felől.

November 18-án egy vöröskeresztes nővér jött hazulról meglátogatni bennünket. Nagyon szomorú, sőt ijesztő híreket hozott hazulról. Többek között elmondta, hogy otthon az oroszok sok nőt megerőszakoltak, sokat vérbajjal is megfertőztek. Ezek a hírek annyira megviseltek bennünket, hogy aludni se igen tudtunk, s voltak olyanok is, akik félrehúzódtak és kétségbeesetten siratták családjukat. Ilyen volt a mi Nemesbikk-i Laci bácsink is, aki négy kislával hagyta otthon a feleségét.

Aztán csak teltek-múltak a napok, és elérkezett az ünnep, az otthonunktól távol töltött, most már második, 1945. évi Karácsony. Szegényes fogoly-karácsonyfánkat kedvetlenül feldíszítettük fadarabokból vágott szaloncukorral, elektromágneses tekercsek lágyvasaiból készült kiflikkel, perecekkel, és kondenzátorok sztaniollemezébe csomagolt keménypapír-díszekkel. Délután 3 órakor istentisztelet is volt. Ezt a helyi evangélikus lelkész tartotta. Az istentisztelet után a szomszédos gyülekezetek ajándékait osztották ki.

Mindezek ellenére a karácsony este nem volt örömműnny számunkra, mert a hazulról jött hírek miatt mindenki otthon maradt családjára, szeretteire gondolt és aggódott. Kiss Gyuszi-val együtt szerettük volna ezt a feszült, szomorú hangulatot feloldani. Ezért szerkesztettünk egy „Találkozási egyezmény”-t, abból kiindulva, hogy hamarosan hazamegyünk, és szeretteinket minden biznnyal otthon találjuk, s a múltat elfelejtve új életet kezdhettünk, jó lenne a fogolytáborok keserves emlékei után a hazatérés és az otthoni új élet örömeit is megosztani egymással. Ezért közösen elhatároztuk, hogy jövő augusztusban összejövünk és elbeszélgetünk egymással. Az egyezményt mindenki elfogadta és aláírta. A jövő reménye feloldotta a jelen sivárságát és bizonytalanságát. Így a feszült hangulatot nyugalom váltotta fel.

Az 1946. Újév első napjaiban nagy izgalmat váltott ki közöttünk az, hogy több levél érke-

zett hazulról azoktól, akik még a Schleswig-Holstein-i vándorlásunk idején váltak el tőlünk és haza indultak. A levelek szerint ők már otthon voltak, mi pedig még mindig itt a linterfi foglyátáborban sínylődtünk. Miért vagyunk még itt, miért nem mehetünk mi is haza? Ha nekik sikerült, miért ne sikerülhetne nekünk is? Ezen járt az eszünk. Csak meg kellene próbálni?!

Kiss Gyusztit is rá akartam beszélni, hogy próbáljuk meg, induljunk haza! Gyuszi azonban bízott abban, hogy a többször emlegetett ígéret szerint hazaszállításunk hamarosan megkezdődik, s akkor nem kell kockáztatnunk. Sajnáltam, hogy el kell válnunk egymástól, de én január 25-én elhatároztam, hogy nem várok tovább, haza indulok.

Elhatározásomat két fix pont indokolta: Az egyik egy lepecsételt, de ki nem töltött Entlassungsschein (elbocsátólevél) volt, amit még karácsony előtt Gaál Laci csásnigi barátunktól kaptam. Ő a tábor központi irodájában dolgozott, ott szerezte a nyomtatványt és ütötte rá a pecsétet. Ez tulajdonképpen egy igazolvány volt arról, hogy a linterfi táborból elbocsátottak, tehát bárhol szabadon mozoghatnak, katonai öltözékben is. Így a civil ruha beszerzése, ami még Borghorstban is gondot okozott, feleslegessé vált. A másik fix pont a nemzetközi Vörös-kereszt Landshut-i irodájának az értesítése volt, melyet karácsony után kaptam meg, s amely szerint menyasszonyomék Ausztriában, Vöcklabruck közelében, Redl Zipfben vannak. Ez hiteles úticélmot egyértelműen meghatározta.

A szökés előkészítése érdekében január 26-án, szombaton kimenőt kértem, s elmentem ahhoz a nyomdász családhoz, akikkel még decemberben ismerkedtem meg, és nagyon jól összebarátkoztunk. Elmondtam nekik, hogy hétfőn, 28-án el akarok szökni a táborból, mert haza akarok menni, s ehhez a segítségüket szeretném kérni: egyrészt az Entlassungsscheinem kitöltéséhez, másrészt ahhoz, hogy vasámap éjszaka náluk, esetleg a nyomdahelyiségben alhassak. Megígérték, hogy a táborból két jó pokrocot ki fogok hozni, s azt nekik adom. Ők szívesen fogadtak, megengedték, hogy majd a nyomdahelyiségben aludjak, és még a vasúti jegyet is megváltották számomra, egészen Frankfurtig.

Másnap, 27-én, vasámap három kimenővel, Kiss Gyuszival és egy pécsi barátunkkal együtt hárman, két fordulóval a derekunkra csavart pokrócokat és minden egyéb holmit kivittük a táborból a nyomdába. Ott szomorú szívvel elbúcsúztam Gyusztitól, s azzal váltunk el egymástól, hogy a lehető legrovidebb idő alatt ő is hazaindul. Aztán ők visszamentek a táborba, cselesen leadták az én kilépőmet is, én pedig felmentem a nyomdászékhöz, ott az ő fiuk elbocsátólevele alapján kitöltöttük az én Entlassungsscheinemet, aztán lementem a nyomdába, és a padlóra rakott papírcsomagra lefeküdtem. Aludni nem tudtam, de hétfőn hajnali fél ötkor felkeltem, kimentem az állomásra, és minden nehézség nélkül felszálltam a vonatra.

Azt hittem, hogy most már semmi probléma nem jöhet közbe. Az utasok beszélgetéséből azonban megtudtam, hogy Köln és Frankfurt között átmegyünk a rosszhírű francia zónán, s ott általában mindenkit igazoltatnak, so-

kat le is szállítanak. Nagy izgalommal vártam, mi lesz velem a francia zónában. Hála Istennek, minden kellemetlenség nélkül áthaladtunk rajta, és este felé Wiesbadenbe értünk. Ott leszálltam a vonatról, mert éhes és fáradt voltam, valamit enni és aludni is szerettem volna. A városban véletlenül ráakadtam az amerikai Vöröskereszt klubjára. Oda bementem, az ajtónállónak angolul elmondtam, hogy Linterfi táborból elbocsátottak, de az útra élelmet nem kaptam, örülnék, ha kaphatnék valamit. Jól meg is vendégeltek, de szállást nem tudtak adni, kivittek az állomásra, s ott a váróteremben jót aludtam és reggel felszálltam a Frankfurt-Nürnberg-Regensburg-Passauba menő vonatra.

Minden nehézség nélkül eljutottam Passaig, de tovább nem lehetett menni, mert az osztrák határ le volt zárva, senkit nem engedtek át rajta. El kellett mennem Pockingba, az ottani óriási gyűjtőtáborba, hogy ott nyilvántartásba vegyenek, és majd besoroljanak az Ausztrián át Magyarországra induló szerelvények valamelyikébe. Február 1-jén érkeztem Pockingba, onnan csak 15-én indultunk hazafelé. Ahogy haladtunk, Salzburg után a vagonajtó nyílásán keresztül láttam a Redl-Zipf-i állomást, ahol a Landshut-i értesítés szerint a menyasszonyomék voltak. Esetleg kiugorhatam volna a vagonból, de egy hang azt mondta, hogy „Ne ugorj, mert ők már hazamentek.” Nem ugrottam ki, így 17-én megérkeztünk Szentgotthárdra, 19-én pedig Répcelakra. Hála Istennek, édesapám, a menyasszonyom és a nővéreim is mind otthon voltak, nagy örömmel fogadtak. Ezzel 14 hónapos, keserves kalandozásunk végetért.

Kiss Gyula barátunk 1946. január végén, néhány nappal utánam szintén megszökött Linterfől. Március 14-én Kaposváron leszerelt, s azonnal jelentkezett az FM-nél szolgálatra. A szegedi erdőigazgatósághoz osztották be. Szegeden dolgozott 1946. november 30-tól 1950. július 31-ig, majdnem 4 évig mint erdőgondnok, aztán 2 évig, 1952. június 30-ig mint tervelőadó, majd újabb 2 évig, 1954. július végéig erdőművelési előadóként. 1954. augusztus 1-jén – továbbra is szegedi székhellyel – erdőrendezési felügyelővé, 1968. január 1-jén pedig a szegedi erdőfelügyelőség vezetőjévé nevezték ki. Ott dolgozott 11 évig, 1979. április 1-jéig. Majd az erdőrendezősegek átszervezését követően a kecskeméti erdőfelügyelőség szegedi körzeti osztályvezetőjeként dolgozott 1981. augusztus 31-ig, nyugdíjbavonulásáig.

A 11 év alatt, amíg a szegedi erdőfelügyelőség vezetője volt, a felügyelőség viszonylag rövid idő alatt jól szervezett igazgatási egység lett, feladatát hatékonyan, eredményesen látta el.

1975 és 1980 között az erdőben szegény Csongrád megyében az ő vezetése és irányítása alatt 6000 hektár erdő létesült. Kiemelkedő munkát végzett Szeged város zöldvezetékének tervezésében és kivitelezésének irányításában is.

Mindig határozott szakmai állásfoglalása, ugyanakkor szerény magatartása révén az erdőfelügyelőség elismert tekintélye lett.

Nagyrabecsüléssel és baráti szeretettel búcsúztunk Tőled, de egykori munkatársainddal együtt emlékedet megőrizzük. Isten áldjon! Nyugodjál békében!

Halász Aladár

Jancsó Gábor (1923–2008)

Jancsó Gábor gyémánt okleveles erdőmérnök hosszú betegeskedés után 86. évében elhunyt. Hozzátartozói, barátai, volt munkatársai és erdész kollégái Zalaegerszegen kísérték utolsó földi útjára.

1923-ban Erdélyben, az Ojtozi-szoros bejáratánál lévő Bereckben, az ágyúöntő Gábor Áronnal közeli rokonságú szülőktől született. A betűtvetést szülőfalujában tanulta. Gimnáziumi tanulmányait Brassóban kezdte. A négy felső osztályt Sepsiszentgyörgyön, a Székely Mikó Kollégiumban végezte, ahol 1942-ben érettségizett. Az évben beiratkozott a Műegyetemünk Erdőmérnöki Karára, Sopronban. Oklevelét – a nehéz háborús évek ellenére – érvesszítés nélkül 1947-ben szerezte meg. Mint egyetemi hallgató a szülői háztól Ó került el a legnagyobb távolságra. 1944-ben a háború elszakította az otthonától. Így a tanulmányai mellett nagy munkabírással és akarattal még a saját létfenntartásáról is gondoskodnia kellett. Gyakornoki munkát 1943-ban és 44-ben a Csíkszeredai Erdőigazgatóságon, 1946-ban a Kőszegi Erdőgondnokságon vállalt. Diplomája megszerzése után 1947-ben – mivel a szülei elhunytak – nem ment haza Erdélybe, hanem a Zalaegerszegi Erdőigazgatósághoz kérte a felvételét, ahol 1968-ig a többször átszervezett és nevet változtató erdészeti irányító szervezetnél mint rapidíjas beosztott mérnök, műszaki előadó, műszaki csoportvezető, végül mint főmérnök dolgozott. Az Észak- és Dél-Zalai Erdőgazdaság összevonása után a nagykanizsai székhelyű új EFAG-hoz igazgatóhelyettesi kinevezést kapott. 1974-ben előbb a MÉM Zalaegerszegi Erdőrendezőse, majd újabb átszervezés után az Erdőfelügyelőség igazgatója lett.

Aktív élete során főleg műszaki létesítmények (feltáró utak, rakodók, erdei vasút, szolgálati lakások) tervezését és építését szervezte és irányította. Mint erdőrendezőse, ill. erdőfelügyelőségi vezető az üztemvert-szerinti erdőgazdálkodás ellenőrzése mellett, szivügyének tartotta a – nemzetközi hírűvé fejlesztett – zalakarosi termálvizű fürdő és település fásítását. Munkáját a település azzal hálálta meg, hogy a rendezőség részére telket juttatott családi üdülési lehetőséget biztosító üdülő építéséhez.

1975-ben a Zalaegerszegen működő Pénzügyi és Számvetési Főiskola megbízott előadóként bekapcsolta az oktatásba. Munkáját 1980-ban címzetes docensi címmel honorálták.

Nyugdíjba vonulása után sem télenkedett. Tovább hódolt a kertészkedési és vadászati szenvedélyének. A világhírű székelyektől örökölt hajlam leküzdhetetlen módon úrrá lett rajta. Idegenvezetői szakképesítést szerzett és főleg Erdélybe és a Felvidékre, de Nyugat-Európa országaiba is több napos autóbusszos utazásokat szervezett és vezetett. Ebben segítségére volt a román, német és francia nyelvtudása. Kora előrehaladtával, ereje fogyásával egyre közelebb került a Teremtőjéhez. Prezbiterként támogatta és szolgálta a Zalaegerszegi Református Eklézsiát.

Kedves, testvérként szeretett és tisztelt, jobban és rosszban öt évig velem együtt élő Kammerom és Barátom nyugodj békében:

Szász Tibor